

Nr 449.

Godkänd av första kammaren den 18 juni 1920.

Godkänd av andra kammaren den 18 juni 1920.

*Riksdagens skrivelse till Konungen angående vidtagande av åtgärder till främjande av skandinaviskt samarbete i lagstiftningsfrågor m. m.*

(Första kammarens första tillfälliga utskotts utlåtande nr 25.)

(Andra kammarens femte tillfälliga utskotts utlåtande nr 17.)

Till Konungen.

Inom riksdagen har framställning gjorts i syfte att riksdagen måtte anhålla, att Eders Kungl. Maj:t täcktes taga initiativ till

1) en överenskommelse mellan Danmark, Norge och Sverige, varigenom beredningen av det skandinaviska lagstiftningsarbetet erhöle en fastare och mera betryggande organisation samt jämväl utvidgades, så att i uppkommande lagstiftningsfrågor i allmänhet ett gemensamt övervägande komme till stånd, huruvida de lämpligen borde bliva föremål för gemensam lagstiftning;

2) enahanda överenskommelse med Finland och Island;

3) underhandlingar med Estland, Lettland och Littauen, om och i vad mån dessa länder kunde vara villiga att ansluta sig till ett gemensamt nordiskt lagstiftningsarbete för främjande av samhörigheten emellan de baltiska folken och befordrande av rättens universalitet och samförstånd utåt mellan alla folk.

Som bekant har samarbete på lagstiftningsens område mellan Sverige, Norge och Danmark sedan länge pågått och lämnat betydande resultat. Jämväl Finland har på senare tid anknutits till det gemensamma lagstift-

ningsarbetet, och betydelsen därav har ytterligare betonats genom riksdagens i enlighet med första lagutskottets hemställan nyligen fattade beslut, att riksdagen måtte i skrivelse till Eders Kungl. Maj:t anhålla, att Eders Kungl. Maj:t måtte taga i övervägande, i vad mån arbetet på den svenska rättsgångsreformen lämpligen kan, för vinnande av överensstämmelse med Finland på detta område, bedrivas på grundvalen av samarbete mellan Sverige och Finland.

Riksdagen instämmer med motionären i hans uttalande om betydelsen av att nämnda samarbete fortsättes och, i den mån sådant befinnes möjligt och lämpligt, utvidgas att omfatta jämväl övriga grannländer, vilkas rättsordning vilar på samma grund som den svenska. För befrämjandet härav är det givetvis av vikt, att de särskilda länderna stå i sådan kontakt med varandra, att, vid uppkommandet av lagstiftningsspörsmål av allmänare betydelse, överläggning må kunna komma till stånd, huruvida det föreliggande ärendet lämpligen kan bli föremål för gemensam lagstiftning.

Utan att lämna något uttömmande förslag uti ifrågavarande hänseende vill riksdagen som sin mening framhålla, att motionens syfte synes kunna vinnas exempelvis därigenom, att i de särskilda länderna uppdrag lämnas åt någon eller några av dem, som äro sysselsatta med redan pågående internationellt lagstiftningsarbete, eller åt andra lämpliga personer att följa rättsutvecklingen och lagstiftningen i de särskilda länderna samt hos respektive regeringar göra framställning om initiativ till gemensamt lagstiftningsarbete i de fall, då förutsättningar därför kunna förefinnas. Några enbart för ifrågavarande ändamål inrättade organ eller tjänster synas således ej vara erforderliga.

Med hänsyn särskilt till rådande politiska förhållanden synes det riksdagen icke lämpligt, att riksdagen gör något uttalande om, till vilka särskilda länder hänvändelse uti förut angivna hänseende bör ske, utan torde detta bli beroende på Eders Kungl. Maj:ts eget avgörande.

Under åberopande av vad riksdagen sålunda anfört, får riksdagen anhålla, det Eders Kungl. Maj:t täcktes låta utreda, vad som kan och bör åtgöras för befrämjande av gemensamt lagstiftningsarbete mellan Sverige och dess grannländer, samt därefter vidtaga de åtgärder, till vilka utredningen kan giva anledning.

Stockholm den 18 juni 1920.

Med undersåtlig vördnad.